

znivo, če kmet ravna malomarno z gnojem; pač čuvati ga mora kot najdražji zaklad, ker v njem je skrito njegovo bogastvo.

Pač pa je bilo za naša polja kaj dobro, ko se je pred leti pričela živinoreja razcvitati. Travniki so se širili, setev krmskih rastlin je na široko prepletla tla z bujnim zelenjem.

Večji hlev nam ponuja več in boljšega gnoja, da moremo, če smo ž njim umno ravnali, do gotove meje zabraniti obubožanje naših njiv. Zato so travniki trdna zaslomba polja in našli bomo v setvi krmskih rastlin prvo podporo naši izmolzeni zemlji; posnemajmo le umnega kmeta, ki po vseh močeh izboljšava svoje travnike s primernim oskrbovanjem in namakanjem.

Ako znamo izkoristiti ugodne razmere tu, kjer je narava kakor nalašč razgrnila najlepše livade, da bi cvetela živinoreja, in ako pri tem ne nosimo na trg, more vsaj polje dobiti dovolj zaslužene hrane, dasiravno v neprimerni obliki, ker, kakor bo pozneje razvidno, nam hlevski gnoj ne povrača izgubljenih snovij v pravem razmerju.

Za travnike seveda ne ostane pri vsem tem nič, tako da nam tudi oni s časom odpovedo trajno, izdatno pomoč.

Če smo si dobro v svesti, kako nujno je potrebno, zemljo obogatiti na redilnih snoveh, pokaže se nam dvojna pot po kateri moramo dospeti do obilne rodovitnosti naših polja in travnikov in sicer:

1. Uvaževaje posebnega hraniva (razne piče, odpadkov iz obrtnij i d. š.) v kmetijo.

2. Nakupovaje pomožnih (umetnih) gnojil.

Prvi način zboljšanja naših kmetij ne kaže veliko prida, ker se le malo kje ponuja prilika, da bi po ceni dobili prikladne krme za živino. Toda, sosebeno v bližini večjih obrtnij (kakor sladornic, pivarnic, tovarnic škroba in olja, mlinov, i š. d.) dobimo premnogo odpadkov, ki so dobra krma živini. Vse, kar so nam te obrtnije pobrale, je iz rastlinstva, katero je na naših tleh vzrastlo in napreden kmetovalec se zaveda in skuša polastiti se odpadkov seveda kolikor mogoče po ceni. On zna ceniti tako klajo, ki mu prinaša mnogokrst najlepših dobičkov. Tako je bilo mogoče, da se je za mnogo dvignila živinoreja blizu mest ali v gostejših deželah. In celo tu, kjea dobivamo premnogih takih reči kmetiji na pomoč, je uspešno pridelovanje obilnih poljskih pridelkov brez pomožnega gnojila kaj težko, ker vedeti moramo, da dobimo sicer več gnoja, toda neugodna njegova sestava ostane prilično enaka.

Najhitreje dosežemo obilnih in boljših pridelkov le, če umno uporabljamo pomožna ali umetna gnojila.

Kmetijske raznoterosti.

— Živinska sol. Na uprašanje nekaterih kmetovalcev, kje in po kaki ceni dobiti živinsko sol, odgovarjamo, da je prodajajo vsa dotična c. kr. skladišča po 5 gld. kvintal. Naročati je v množinah po najmanj 50 kilogr. skupaj in se-

veda mora kupec sam skrbeti, kam da pospravi kuptjeno blago. Živinska sol obsega 99¹/₄% kuhinjske soli, pa ³/₄% drugih neškodljivih snovij. V skladišču je oddajajo kmetovalcem za krmsko rabo, pa tudi za kupčijo v mejah kronovin in dežel zastopanih v državnem zboru razven Dalmacije. Toda, kdor hoče kupčevati z živinsko solijo po znižani ceni, mora to vsaj 14 dni, preden odpre prodajalnico naznaniti finančnemu oblastvu I. stopinje. Prekupei morajo prodajati sol na drobno.

Poučni in zabavni del.

Prvo stanovanje.

Spisal J. Rakičan,

Iskala sva skoro cel dan. Proti mraku že zašla sva v zadnji del predmestja in obstala tu pred veliko hišo.

„Tu pred vrati počakaj“, dejal je dobri starec in odšel.

Hiša, pred katero sem stal, ni bila ravno vabljiva, toda meni, nenavajenemu mestnim hišam, zdela se je že zaradi velikosti lepa. Veliko, štirivoglato poslopje, bilo je nekdanj pobarvano z neko rumenkasto barvo, katere se je pa že kaj malo poznalo, kajti na stenah pri tleh šopirile so se blatne kaplje, ter radovedno z višine zrle na svoje nekdanje znanke na blatni cesti, višje pa, narisali ali recimo naslikali so predmestni paglavci razne scene iz svojega bojnega življenja, naslikali kakega prijatelja in pod sliko napisali razne, ne ravno dovtipne fraze, tako, da bi se človeku zdelo, ali meni vsaj se je zdelo na prvi pogled, da se mora v tej hiši gotovo nahajati kak slikarski ali fotografski ateljé. Še višje pa so tvorile razne pokline in raske nekako vestno izpeljan zemljevid Avstrijske. Največja poklina predstavljala mi je ponosno Donavo, manjše nje pretoke. Železnic seveda tu ni ni manjkalo, kajti marljivi in nagajivi pajek razpregel je tudi čez te pokline svojo mrežo, ter si tu ustvaril svoje neomejeno gospodstvo. Vse te poke in pokline, ali recimo reke, zlivali so se v veletok in ta zopet v morje — v odprtino, katerej mi pravimo vrata; toda tega imena odprtina pri moji palači pač ni zaslužila, kajti podobna je bila bolj razdrtemu šesterokotu, kakor pravilnemu pravokotu.

Občudoval sem ta zemljevid in morda bi tedaj v svoji prebrisani glavi celo uganil, da v hiši poleg slikarja in fotografa prebiva kak imeniten astronom, da me ni iz tega občudovanja nakrat izbudil ne ravno rahel sunec v rebra, ter me je prisilil poljubiti jedno najmanj ukusnih podobic na zidu. Jezno nameril sem culico na bučo režečega se paglavca, toda premislil sem se kmalu, kajti za njim stala jo menda cela njegova vojska. Bil sem v nekako nevarnem položaju in ne vem, kako bi se izšlo, da me ni ravno v tem hipu zagrabil oče za rokav, ter me potegnil s seboj v vežo občudovanja vredne hiše.

„Lasciate ogni speranza“ vskliknil bi človek stopivši v tako brezno. Objela naju je nekaka pol prozorna tema, vlažen zrak in mreža pajčevin. Na jedni strani raz-